

สวนยางพารา บุกป่ากาญจน์

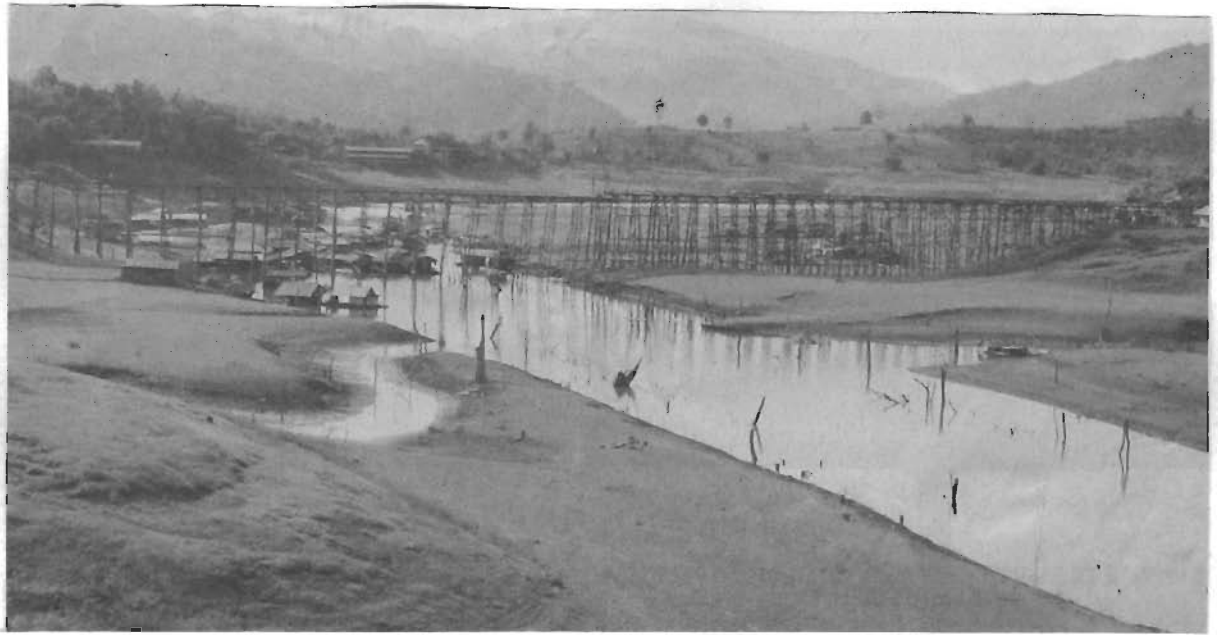
ถาลางร้ายพิบัติภัยมาเยือน!

รายงาน

การเกิดภัยพิบัติ ภัยธรรมชาติทุกครั้ง ไม่ว่าอุทกภัย แผ่นดินไหว แม้กระทั่งพายุฝนฟ้าคะนองตามฤดูกาล มักสร้างความหวาดผวแก่ผู้อยู่ในพื้นที่เสี่ยง พื้นที่ที่เคยเกิดเหตุ แม้แต่พื้นที่ใกล้เคียงก็เกิดความวิตกกังวลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ด้วยภัยธรรมชาติในระยะหลังมีแนวโน้มรุนแรงขึ้น รุนแรงทั้งเหตุการณ์และผลกระทบ ในวงกว้าง ที่สำคัญมีความถี่ในการเกิดบ่อยขึ้นมาก สาเหตุหนึ่งที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ คือ พฤติกรรมของมนุษย์ ที่คุกคามทำลายธรรมชาติ โดยเฉพาะพื้นที่ จ.กาญจนบุรี ซึ่งเป็นพื้นที่หนึ่งที่มีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ในอดีต แต่ปัจจุบันพื้นที่ป่าถูกทำลายไปมาก ปัญหาที่เกิดขึ้นสร้างความกังวลให้ชาวกาญจนบุรีไม่น้อย

ภินันท์ โชติรสเศรณี ประธานกลุ่มอนุรักษ์กาญจน์ เล่าสถานการณ์ปัญหาในปัจจุบันว่า เมื่อเอ่ยถึงจังหวัดกาญจนบุรี ใครต่อใครหลายคนรวมถึงชาวต่างประเทศ ล้วนเอ่ยถึงเสน่ห์ ความงามตามธรรมชาติของสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และวัฒนธรรมของจังหวัด ความงามของเขื่อนกันลำนํ้าแควทั้งสองแคว แต่ในช่วง 2-3 ปีหลังมีเสียงบ่นจากนักท่องเที่ยวว่า ความงามที่เคยกล่าวขานว่างามนักหนา เปลี่ยนแปลงไปมาก น้ำในอ่างเก็บน้ำเหนือเขื่อนวชิราลงกรณ หรือเขื่อนเขาแหลมเดิม ใน อ.ทองผาภูมิ และ อ.สังขละบุรี กำลังจะแห้งสนิท โดยไม่มีใครตอบได้ว่าน้ำหายไปไหน

ภินันท์ โชติรสเศรณี

“สังเกตดูๆ จะพบว่า ระหว่างสองข้างทางบนภูเขาสูงมีร่องรอยการบุกรุกป่ามาก แต่ไม่ทราบว่าเป็นโชคหรือโชคร้ายที่ปิ่นผืนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาล จึงไม่ปรากฏภาพควันจากไฟที่คนจุดเผาป่าขึ้นมาฟุ้ง แต่แม้ไม่มีควันก็ไร้จะมีไฟ ช้างในป่าตั้งแต่ อ.ไทรโยค ทองผาภูมิ และสังขละบุรี กำลังถูกลักตัดทั้งไม้และแผ้วถางป่ากันมากมาย ลูกหลานใหญ่โตเข้าไปจนถึงเขตป่าอนุรักษ์หลายแห่ง แต่ก็ไม่ค่อยชินตา คือ สองข้างทางมีไม้พินขาย และมีกล้วยพาราขายช่อกันเต็มไปหมด สองสิ่งนี้บอกอะไร นักวิชาการป่าไม้ในพื้นที่หลายคนสรุปให้ฟังว่า มันเป็นลางบอกเหตุหลายอย่างด้วยกัน ประการแรก คือ วันนี้ป่า

กฤติน หลิมตระกูล

ถูกทำลายจนถึงกับต้องขายพิน ในทำนองน้ำลดตอผุด และป่าที่ถูกทำลายนั้นถูกทำลายโดยนายทุน เพราะยางพาราดีกว่าจะโตและให้ผลผลิตน้ำยางได้ ต้องใช้เวลา 6-7 ปี นายทุนเท่านั้นที่จะปลูกได้ เพราะช่วงเวลานั้น ถ้าเป็นคนจนบุกรุกทำลายป่าเพื่อปลูกยางพารา กว่าจะผลิตรายางได้ คนจนจะอยู่ได้อย่างไร การปลูกยางพาราไม่ใช่ไม่ดี แต่การปลูกพืชเกษตรเชิงเดี่ยวจำนวนมากต้องปลูกในที่ที่

เหมาะสมและควรปลูก ถ้าปลูกผิดที่ผิดทางมันมีผลร้ายมากกว่าผลดี ผลดีคือผลผลิตน้ำยางมาก ขายได้ราคาดี และก็ยังว่าเศรษฐกิจของประเทศจะดีขึ้น” นางภินันท์กล่าว

ภินันท์ กล่าวต่อว่า ผลร้ายที่อาจเกิดขึ้นและไม่ใช่ว่าเรื่องไกลตัวอีกต่อไปแล้ว คือ พิบัติภัยธรรมชาติ ที่ทยอยสู่สายตาของประชาชนผ่านสื่ออยู่เกือบทุกวัน ส่วนหนึ่งที่สำคัญเกิดจากธรรมชาติถูกทำลาย พิบัติภัยธรรมชาติเหล่านี้จะย้อนกลับสู่มนุษย์ทุกคน ไม่เพียงเฉพาะคนปลูกยางพาราบนเขาสูงเท่านั้น มันยุติธรรมกับคนอื่นหรือ แล้วเป็นสิทธิอันชอบธรรมหรือไม่ที่คนที่ไม่ได้ทำร้าย

ธรรมชาติ ต้องได้รับผลกระทบนั้นจะลูกขึ้นมากกว่า “อย่าไปทำร้ายธรรมชาติก่อน แล้วก็อย่าไปโทษว่าธรรมชาติทำร้ายเรากายหลัง สิ่งที่ต้องทำได้แล้วคือ ต้องปลูกจิตสำนึกของทุกคนให้รักหวงแหนธรรมชาติ ไม่ทำร้ายธรรมชาติ ก่อนทุกอย่างจะสายไป”

ด้าน กฤติน หลิมตระกูล หัวหน้าฝ่ายป้องกันและปราบปรามสำนักงานสนับสนุนการป้องกันและปราบปรามที่ 1 (ภาคกลาง) กล่าวว่า “ตามหลักวิชาการ พืชชนิดเดียวกันปลูกในบริเวณกว้างพร้อมๆ กันแบบเข้าแถวปลูก เรือนยอดก็จะเท่ากัน เรือนรากก็จะเท่ากัน นั่นไม่ใช่สภาพตามธรรมชาติที่ทุกคนเห็น เพราะป่าตามธรรมชาติย่อมประกอบขึ้นด้วยสังคมของต้นไม้ ตั้งแต่ไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ย่อยลดหลั่นกันไป ไม้พุ่ม ไม้ล้มลุก ไม้ หวาย จนถึงวัชพืชหรือสมุนไพรหลากหลายปะปนกันที่มนุษย์และสัตว์ทั้งหลายได้พึ่งพิงและใช้ประโยชน์จากป่าอย่างยั่งยืน เวลาฝนตกลงมาบรรดาพืชพันธุ์เหล่านี้จะเป็นก้ำบังลมฝนให้มนุษย์ ชิมซับน้ำฝนที่

ตกลงมาแล้วค่อยๆ ปล่อยลงมาสู่พื้นดินเบื้องล่าง

“เราไม่ต้องคิดว่า ถ้ามีสวนยางพาราแล้วมนุษย์หรือสัตว์จะหาผลไม้ ลูกไม้ สมุนไพรมารับประทานอย่างไร แต่ให้คิดว่าหากมีฝนตกจำนวนมากๆ อย่างต่อเนื่อง บรรดาต้นไม้ที่เราจับเข้าแถวที่มีเรือนยอดและเรือนรากเท่ากันเป๊ะจะรับน้ำอย่างไร จะดูดซับน้ำไว้

อย่างไร และถ้าสวนยางพาราไปขึ้นอยู่ในพื้นที่ที่ไม่ควรมีสวนด้วยแล้ว นั่นก็คือการบุกรุกป่าบนที่สูง แล้วถางป่าจนเหี้ยนแล้วจับยางพารามาเข้าแถว ถากและฉีดยาฆ่าหญ้าภายในสวนเสียจนเตียนโล่ง เพื่อประโยชน์ในการอะไรก็สุดแท้แต่วัตถุประสงค์ ถามว่าอะไรจะเกิดขึ้น ความร้าวรอยที่เกิดกับบุคคลกลุ่มหนึ่งที่ชาวบ้านบอกว่าเป็นคนแปลกหน้า กับภัยพิบัติบาปเคราะห์ที่จะเกิดกับคนทุกคนทั้งแปลกหน้าและคุ้นหน้าคุ้นตา รวมทั้งคนที่ไม่ได้ก่อให้เกิดก็ต้องรับบาปเคราะห์นั้นด้วย

คุ้มกันหรือ?” นายกฤตินกล่าว

เป็นข้อห่วงหวังของนักอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติที่สะท้อนถึงส่วนราชการที่รับผิดชอบให้ทันมาดูแลพื้นที่ป่าอย่างยั่งยืนจริงๆ และถึงเวลาแล้วหรือยัง ที่บรรดานายทุนผู้มีอิทธิพลจะตระหนักและรักป่า ในฐานะผู้ได้รับประโยชน์จากป่า มากกว่าใช้สิทธิพลทำลายป่าเพื่อกอบโกยเพียงผลประโยชน์ส่วนตน โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่เกิดกับคนส่วนใหญ่ รวมทั้งลูกหลานตนเองในอนาคต

ปิยรัชต์ จงเจริญ